

Parvmaneren Willas

Afsnit 1.3: Willas forsøger at flyve

Otte nagler. Det var antallet af nagler på egetræsdøren ind til forråds-kammeret. Fire nagler til hver af de to hængsler. Willas havde kastet mange blikke på døren til forråds-kammeret.

"Du kan godt glemme det," sagde fader.

"Åh, hva'. Hvad mener du?" svarede Willas og forsøgte at lyde uvidende.

"Du får ikke jordbær."

"Åh, det tænker jeg da slet ikke på," løj Willas.

"Hmm," sagde fader og sendte Willas et strengt blik, inden han trissede ind i seng. Fader var stadig på natholdet. Der gik ikke længe, før Willas hørte en snorken inde fra de voksnes rum.

Willas spiste sin morgenmad uden den store lyst. Kogte rødder, bvr!

Man skal altid adlyde sine forældre, men der er selvfølgelig undtagelser for alle regler.

Willas var overbevist om, at lige denne situation var en af de omtalte undtagelser.

Morgenmaden smagte dårligt, ja Willas var faktisk sikker på at, der var noget galt med den.

Noget måtte der gøres. Willas kunne jo ikke gå i skole uden morgenmad. Han ville selvfølgelig gerne spørge fader om lov, men det ville jo være synd at vække ham.

Der var ikke andet for, end at Willas tog de nødvendige beslutninger. Han var sikker på, at hans forældre ikke ville blive sure. Især ikke, hvis Willas kun tog lidt af jordbærret.

Sådan et lille stykke, som voksne ikke ville lægge mærke til.

Forråds-kammeret var ikke særlig dybt eller bredt. Til gengæld var det højt. Efterhånden som forskellige beboere have haft behov for mere lagerplads, havde de gravet

forråds-kammeret højere og højere. Det var den eneste mulighed for udvidelse, med mindre man ville grave ind til nabohulen.

Kammeret indeholdt en masse brede hylder med køkkenudstyr og madvarer, og så var der mørkt.

Willas' øjne skulle først vende sig til den sparsomme belysning. Alligevel havde han svært ved at få øje på jordbærret. Til sidst lykkedes det dog. Fader havde placeret jordbærret på den aller-øverste hylde. Det var så højt oppe, at de voksne kun lige kunne nå derop, når de var kravlet helt op ad forråds-kammerets stige.

Willas syntes, at det var et meget besværligt sted at sætte et jordbær. Hvorfor ville man dog gøre det?

Men Willas opgav ikke så let. Hvis stigen ikke var lang nok til, at en parvmaner-dreng kunne nå, så var der kun to muligheder. Enten voksede Willas sig hurtigt højere, eller også skulle stigen blive længere.

Efter at have tænkt grundigt over det, mente Willas, at det ville være nemmest, hvis stigen blev længere. Eller rettere, at stigen blev placeret oven på noget, så den nåede højere op.

Willas tog en af stolene fra spisebordet. Da det ikke var helt nok, forhøjede han stolesædet med en stabel af sine skolebøger.

"Jaså, der kan man se," tænkte Willas, "bøger er egentlig meget anvendelige."

Stigen nåede nu til hylden lige under jordbærhylden. Hvis Willas kravlede helt derop, skulle han nok selv kunne nå det sidste stykke.

Det fik han ret i, og det var både godt og skidt.

Willas kravlede beslutsomt op af stigen. Til andre, der skulle få tilsvarende kreative idéer, skal det tilføjes, at stiger, der er placeret oven på en stabel af bøger på en stol, ikke er særlig stabile.

Det fandt Willas også ud af. I begyndelsen gav stigen kun et par ryk, men efterhånden som Willas kravlede højere op, blev rykkene kraftigere. Til sidst svajede stigen fra den ene side til den anden for derefter helt at miste forbindelsen til bøger og stol.

Willas nåede heldigvis at gribe ud efter den øverste hylde, og med nød og næppe fik han kravlet op på hylden.

Han pustede af anstrengelse og håbede inderligt, at fader ikke var vågnet af al larmen.

Fader havde ikke hørt noget ... men det var der andre, der havde.

"Hvad laver du helt deroppe?" spurgte lillesøster.

"Åh, jeg ...," Willas søgte efter en forklaring.

"Måske ville du lære at flyve?" foreslog Ida og så spændt på ham.

"JA, jo, det var faktisk det, han ville."

Ida så skeptisk på ham, men så smilede hun. Et smil som Willas ikke rigtig brød sig om.

"Ih, hvor spændende," sagde hun. "Hop, lad os se, om du kan."

"Kan hvad?"

"Flyve."

Willas så ned: "Arh, måske ikke alligevel."

"Måske er der for langt ned?" sagde lillesøster skuffet.

Willas nikkede.

"Jamen, så vækker jeg fader, han skal nok få dig ned."

Willas havde aldeles ikke lyst til, at fader hjalp ham ned.

"Nu er jeg jo kommet helt her op ...," sagde han, men fortrød ordene ligeså snart, de havde forladt hans mund.

Lillesøster smilede igen. Et af de smil Willas ikke kunne lide.

”Hvad vælger du?” spurgte hun ... og smilede.

Willas kunne ikke flyve.